

УКЉУЧИМО СЕ СВИ: Храм посвећен светом Цару Лазару и светом Цару Николају у Русији

21:33 16.06.2016.

У руском граду Кингисепту (некадашњем Јамбургу) 26. јуна 2016. биће одржана велика духовна свечаност поводом почетка изградње храма који ће бити посвећен Светом цару Николају II Романову и Светом кнезу Лазару – у част два владара, небеских покровитеља Србије и Русије, који су се одрекли царства земаљског зарад царства небеског.

**СНАГА
СРПСКО-
РУСКОГ
ДУХОВНОГ
ЈЕДИНСТВА**

**ХРАМ ПОСВЕЋЕН
КНЕЗУ ЛАЗАРУ И
ЦАРУ НИКОЛАЈУ**

У руском граду Кингисепту (некадашњем Јамбургу) 26. јуна 2016. биће одржана велика духовна свечаност поводом почетка изградње храма који ће бити посвећен Светом цару Николају II Романову и Светом кнезу Лазару – у част два владара, небеских покровитеља Србије и Русије, који су се одрекли царства земаљског зарад царства небеског. Храм ће бити изграђен у српско-византијском стилу, на иницијативу и благослов архимандрита Гурија (Кузмина Н. А.), једног од најуваженијих духовника на територији Санктпетербуршке митрополије. Учешће у овој великој духовној свечаности, поред епископа гатчинског и лужског Митрофана, државних званичника Санктпетербуршке области узеше и чланови братског духовног-просветитељског центра „Љубав“ из Земун Поља – који ће на дар новом храму донети Часни крст, освешћен у Јерусалиму и на моштима Светог кнеза Лазара, као и другим светињама – чланови културно-уметничког друштва из Батајнице и други верници из Србије.

**УЗМИТЕ УЧЕШЋА И ВИ У ОВОЈ
МАНИФЕСТАЦИЈИ— ПОДРЖИТЕ
СРПСКО-РУСКО ЈЕДИНСТВО**

На ову духовну манифестацију у Кингисепту путоваће се авионом. Полазак је 23. јуна, а повратак је предвиђен за 30. јун 2016. Сви заинтересовани за путовање могу да се јаве на телефон: 064 44 31 525 или на и-мејл: rdpclubava@gmail.com

Храм ће бити изграђен у српско-византијском стилу, на иницијативу и благослов архимандрита Гурија (Кузмина Н. А.), једног од најуваженијих духовника на територији Санктпетербуршке митрополије.

Учешће у овој великој духовној свечаности, поред епископа гатчинског и лужског Митрофана, државних званичника Санктпетербуршке области, амбасадора Србије у Руској Федерацији, узеће и чланови **братског духовног-просветитељског центра „Љубав“ из Земун Поља – који ће на дар новом храму донети Часни крст, освећен у Јерусалиму и на моштима Светог кнеза Лазара**, као и другим светињама – чланови кутурно-уметничког друштва из Батајници и други верници из Србије.

УЗМИТЕ УЧЕШЋА И ВИ У ОВОЈ МАНИФЕСТАЦИЈИ – ПОДРЖИТЕ СРПСКО-РУСКО ЈЕДИНСТВО

На ову духовну манифестацију у Кингисепту путоваће се авионом. Полазак је 23. јуна, а повратак је предвиђен за 30. јун 2016.

Сви заинтересовани за путовање могу да се јаве на телефон: 064 44 31 525 или на и-мејл: despot.vojislav58@gmail.com

После манифестације ће се наставити на изградњи цркве и развоју нашег центра. Свака помоћ је добродошла. Више информација можете наћи на Фејсбук страници: [Православно духовно-просветитељски центар „Љубав“](#)

Косовски завет светог кнеза Лазара

Говорити о српском светом кнезу Лазару у Русији врло је специфична околност, и прилика не само да кажемо нешто ново о великој личности српске средњевековне прошлости, већ и да се братски руски народ подсети на своје везе са српском традицијом и везе својих славних владара са српском државотворном и црквеном идејом.

Као што је у 12. веку српски принц Растко Немањић, потоњи архиепископ аутокефалне Српске цркве – Сава, био инспирисан непознатим руским монахом да се посвети монашком животу на Светој Гори и донесе стотруку плод који ће породити велику Немањићку културу – православно српско царство и Српску патријаршију, на чије ће се традиције касније надовезати и кнез Лазар у 14. веку, тако је ово благочестиво семе посејано од анонимног руског монаха у душу српског принца Растка – Светог Саве, касније, у 16. веку проклијало у Руској држави цара Ивана IV Васиљевића.

Наиме, осликавајући архангелски сабор московског кремља, руски цар нимало случајно уврстио је у програм фресака најзначајније личности српског средњевековног друштва, Св. Саву, Св. Стефана Немању – у монаштву нареченог Симеона, и светог кнеза Лазара Косовског. И управо је овај српски свети кнез Лазар по својем највећем подвигу, борби против турске најезде на православни Балкан и Србију, не само сличан него и савремен руском великом кнезу – светом Димитрију Донском, који је и сам сахрањен под сводовима Архангелског сабора у Москви. Наиме, само 8 година дели две судбоносне битке у историји руског и српског народа и два велика подвига двојице православних кнежева – подвиг и битку на Куликовом пољу која се одиграла 1380. године, и подвиг и битку на Косову пољу која се одиграла 1389. године.

Схема застройки участка:

Существующие постройки:

1. Храм Иова Савита, на земле Санкт-Петербургской прокуратуры
2. Башня-часовня Архангела Михаила
3. Башня-часовня Архангела Гавриила

Строящийся:

4. Храм иконы Божией Матери Знамение

Проектируемые:

5. Приходской дом
6. Храм Федоровской иконы Божией Матери с трапезной
7. Духовно-просветительский центр
8. Колокольня
9. Парадные ворота и сторожка
10. Хозяйственный корпус и гостиница
11. Башня-часовня Свят. Николая Чудотворца
12. Храм Св. Благосверного Александра Невского
13. Храм Св. Царя-страстотерца Николая Второго и Св. Царя Лазаря Коновалова в сербском стиле



РУСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА (МОСКОВСКА ПАТРИЈАРШИЈА)

Гатчинска Епархија

Парохија храма Свих Светих светошћу просијалих на Санкт-Петербуршкој земљи

Микрорејон „Нови Јамбург“, град КИНГИСЕП, Лењинградска област

Тел/факс: (881375) 26262, Тел: (881375) 28571

e-mail: hramvss.jamburg@mail.ru

По благослову Епископа Гатчинског и Лужског Митрофана, уз подршку Администрације рејона града Кингисепа, Лењинградске области, ПОЗИВАМО ВАС да учествујете у свечаности поводом полагања камена темељца за храм посвећен МУЧЕНИЦИМА – светом ЛАЗАРУ КОСОВСКОМ и светом цару стратотерпцу НИКОЛАЈУ II РОМАНОВУ, која ће се одржати у Недељу, 26. јуна 2016. године у парохијској области храма Свих Светих светошћу просијалих на Санкт-Петербуршкој земљи града Кингисепа.

Планирано је да се, усрдношћу српских и руских добротвора, изгради храм у српско-византијском стилу под покровитељством Руско-српског Православног Духовно-просветитељског центра при храму Свих Светих светошћу просијалих на Санкт-Петербуршкој земљи града Кингисепа.

Божанствену Литургију и чин полагања камена темељца за храм, вршиће Епископ Митрофан, Епископ Гатчински и Лужски, уз учешће представника Српске Православне Цркве.

У оквиру свечаности поводом полагања камена темељца за изградњу храма, учествоваће српски и руски уметници, а 25. јуна у Градском Дому културе града Кингисепа, одржаће се концерт српског Фолклорног ансамбла „Батајница“ из Београда.

Почасни настојатељ храма, Архимандрит Гуриј (Кузмин)

Настојатељ храма, Јереј Тимотеј Смирнов

У обе битке тријумфовало је православље, али је победа српске војске на Косову пољу била овенчана мученичким венцем српског кнеза, који је тада потврдио своју везу са светосавским и немањићким предањем и заветом.

Зато и можемо да кажемо да је Косовски завет кнеза Лазара, запечатио у мученичкој крви онај ранији, Светосавски завет светог Саве, првог српског архиепископа, који је Србе и Србију још у 12. веку присајединио православно византијском политичком и културном обрасцу. Православни руски владари су добро знали и схватили српску историју, и очигледно су у њој налазили инспирацију за своју сопствену владарску идеологију.

Србија светог кнеза Лазара у свему је била продужетак раније славне и моћне државе коју су створили и током два века водили свети владари из рода Немањића, почевши од великог жупана Стефана Немање – Светог Симеона Мироточивог, до задњег владара из овог српског рода – св. цара Уроша V.

Немањићи су српском народу у наслеђе оставили православну државност, аутокефалну Српску цркву, богато монашко и духовно наслеђе у својим задужбинама од Светогорског Хиландара, до српског светоарханђелског манастира у Јерусалиму. Међутим, највећи број њихових светих задужбина налази се на релативно малом простору Косова и Метохије, земље у средишту српске средњовековне државе, и места одакле је потекао и сам свети кнез Лазара, у народу познат као Хребељановић.

Лазар Хребељановић потицао је из властелске породице која је очигледно била блиска српском владарском двору Немањића. Лазарев отац – Прибац, био је логотет и пехарник српског цара Душана Силног, па и сам Лазар, као младић, стицаће образовање и прва владалачка искуства као властелин на царском двору Душана, и његовог сина, св. цара Уроша Немањића.

Година 1371. и катастрофалан пораз српске војске у битци на Марици, када је турска сила поразила хришћанску војску и наговестила своје трајно присуство на Балкану па тиме и у Европи, обележила је распад српског царства Немањића, а светог кнеза Лазара истакла као самосталног српског владара у централној Србији, са престоницом у граду Крушевцу. Велики државотворни и црквени значај који су својом владавином обезбедили свети Немањићи наставио је да траје и након што се њихова држава распала. Српска црква је била главни интегративни фактор разједињене Србије, и временом је свој благослов на самодржавну и независну и целовиту владавину над Србијом предала кнезу Лазару.

Овај благослов на владавину и на континуитет са Немањићком владарском традицијом огледа се у повељама које је кнез Лазар издавао православним светињама, исправе у којима се потписивао на следећи начин:

Аз в Христа Бога благоверни и самодржавни по милости Божиеј Стефан, кнез Лазар, самодржавни господин всем Србљем.

Име *Стефан* које је Лазар присајединио својем личном имену сведочи о настојању да се надовеже на владарски континуитет и легитимитет који је потицао од владарског рода Немањића. Име *Стефан* је већ од половине 12. века постало српско владарско име и носе га сви владари из главног рода Немањића: Стефан Немања, Стефан Милутин, Стефан Душан и тако редом до све до последњег Немањића, цара Стефана Уроша.

119. Патриархия в Пече.
Церковь Богородицы Одигитрии.
Фрески на западной стене наоса.
Около 1335



120. Патриархия в Пече.
Церкви Святых Апостолов
и св. Димитрия.
Около 1250 и 1317–1324

У непуних 20 година своје владавине српски кнез Лазар Хребелјановић је успео да се истакне и уздигне изнад свих осталих великаша у српским земљама. Његов ауторитет, осим што се учвршћивао подражавањем немањићке владарске традиције, био је додатно признат и легитимисан његовом црквеном политиком. То је време када у Србију из Византије и Бугарске која је увелико подлегла турском освајању долазе и настајују се свети исихасти – носиоци православног аскетског богословља, културе и образовања. То је време када Српском црквом управља свети патријарх Јефрем, који је и сам био исихаста, када Цариградска црква Српској цркви признаје ранг патријаршије, и када су монаси из Србије, попут Никодима Тисманског, уз подршку кнеза Лазара, оснивали манастире и ван Лазарева Србије, попут Тисмана и Водице. Ови манастири ће касније постати моћна жаришта православне духовности у румунским земљама. Попут својих владалачких узора – светих Немањића, Симеона и Саве, кнез Лазар и сам подиже своју задужбину, манастир Раваницу са црквом посвећеном Вознесењу Господњем, у којој до данас почивају његове свете нетљене мошти.

Ипак, сва владавина кнеза Лазара, многострана по својим дометима и значајна по својем културном и духовном наслеђу, може да се сажме у један владалачки чин, један подвиг који је обележио њега као историјску личност у свести целокупног српског народа у читавом његовом историјском трајању од 14. века до данас. То је лик светог кнеза који је готово одмах после битке на Косову пољу Српска црква претворила у иконичну представу владара мученика који се у својем подвигу саображава са архетипом страдања али и васкрсења – Христом распетим али и васкрслим. Патријарх српски Данило III је изразио ову идеју у свом ***Повесном слову о кнезу Лазару*** следећим речима светог кнеза уочи саме Косовске битке: **„Јер боља нам је смрт у подвигу, него ли живот у срамоти, боље нам је у борби смрт од мача примити, неголи плећа непријатељима нашим подати. Много поживесмо у миру, сада се потрудимо да за кратко време подвиг страдалнички примимо, да бисмо вечно на небесима живели.“**

Свети кнез Лазар је у том смислу већ у првим годинама после Косовске битке у свести Цркве и српског народа постао идеални образац сведока мученика крстоваскрсне Христове истине и као такав заправо утемељио и одредио сав потоњи ток српске историје. Па се тако и у потоњим преломним историјским моментима српског трајања могу препознати ови исти мотиви.

Међутим, савременици новијих историјских дешавања су овај крсто васкрсни лазаревски мотив пројављен у владарској личности српског кнеза, у првој половини 20. века видели у руском цару мученику Николају II, којег је српски свети владика Николај Велимировић назвао „Новим Лазаром“ сагледавајући његову неизмерну жртву и мучеништво за Руски народ кроз идеал Косовског завета и опредељења за Царство небеско кнеза Лазара. У том смислу, Лазарев Косовски завет се у историји показује као над националан. Иако овај завет има своје почетке у српској средњовековној прошлости он ипак својим дугачким историјским трајањем добија карактер свеправославног етоса.

Битка на Косову пољу и погибија српског кнеза Лазара Хребелјановића оставила је тежак утисак на савременике, а сама вест о битци одјекнула је далеко и на Исток и на Запад.

Људи су на маргинама књига које су преписивали или куповали записивали своје утиске о тешком времену и догађају који је био посматран као велики и страшан. Тако је извесни Николица записао у Шестодневу кратко и сажето:

„О колика туга беше по земљи за кнеза Лазара доба!“ Овај уздах и вапај, записан на маргини књиге отргао се од бујице мисли једног савременика о догађајима који су се одиграли. Он лепо и снажно указује на предосећања људи тога времена да се приближило урушавање вековног поретка српске државности и наслућује долазак векова тешког ропства и подаништва под страном вером и другим Царством које ће се на рушевинама хришћанске Византије и Србије усталити на Балкану у наредним вековима.

Храм Св. Царя Лазаря Косовского и Св. Царя-страстотерпца Николая Второго



Ленинградская область, г. Кингисепп, мкр. Южный. Вид со стороны железнодорожного моста через реку Лугу.

Ипак, Лазарев завет ће наставити да живи у предању и традицији српског народа и у његовој Цркви током пет векова отоманског ропства, да би коначно у 19. веку васкрсао новом снагом и животом у облику обновљене српске државности. Устанци Срба против турског завојевача могу се пратити готово у једној непрекинутој хронолошкој нити од 16. до 19. века, и увек ће у позадини односно у идејном смислу, њихов покретач и надахнитељ бити сећање на стару српску државу светих Немањића и пресудни догађај Косовске битке под св. кнезом Лазаром. Није случајно да српски устаници након слома Првог српског устанка 1813. године са собом носе управо мошти Св. Стефана Првовенчаног, првог српског краља и светитеља из рода Немањића. На тај начин се не само обнавља, већ и пројављује духовни континуитет у идеји српске православне државности.

Део тог система и таквог поимања светородне династије и православног Царства или краљевства које су Срби у средњем веку имали јесте и свети кнез Лазар Хребелјановић. Лазар се својим животом, подвизима и богодоличном владавином у традицијама светих Саве и Стефана Немање, уклопио у њихов завет, и својим сопственим Косовским заветом обезбедио српском народу једну идеју која надахњује и његову духовност и културу, и политику у 21. веку исто колико и у прошлим вековима његове историје.

Изградњом цркве посвећене овом светом кнезу из српског рода у руској земљи сведочи о чињеници да је Косовски завет светог кнеза Лазара у суштини јеванђељски и христолики идеал који превазилази уске етничке, националне и државне оквире и да је заправо свеpravославан – део духовног предања и традиције својствене свим православним народима, а поготово Српском и Руском народу.

Извор: [Православно духовно-просветитељски центар “Љубав”](#)

Објавио: [Србин.инфо](#)